

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”

Anul IV Nr. 42 (191) - 19 octombrie 2014

**DUMINICA A 20-A DUPĂ RUSALII
A FIULUI VĂDUVEI DIN NAIN**

**SF. PROROC IOIL; SF. MC. UAR,
FELIX ȘI EUSEBIU; SF. CLEOPATRA;
SF. CUV. IOAN DE LA RILA**

La un moment dat Mântuitorul Hristos se îndreptă spre o cetate Nain. Era înconjurat, însoțit, de ucenicii Săi, și de mare mulțime de popor, care era bucuros să îl urmeze și să îi asculte învățăturile. Și iată că, atunci când se apropia de poarta cetății, din cetate ieșea un alt convoi numeros de oameni ducând la groapă un mort. Mortul era un tânăr din acea cetate, singurul fiu al mamei sale, care la rândul ei era văduvă. Și firește, ca la orice înmormântare toți lacrămau, iar mama mortului firește, plângea, pentru că își pierduse fiul.

Si de îndată ce s-a întâlnit cu convoiul, Mântuitorul Hristos S-a oprit, și S-a oprit lângă patul pe care era adus mortul. Pe atunci morții nu se duceau în sicrie, ci pe o targă, pe un pat, și era pus de-a dreptul în mormânt. Și I-a spus mamei mortului: „Nu plânge!”. Și a grăit către mort: „Tinare, ție îți zic, scoală-te!”. Și mortul s-a ridicat și a început să vorbească iar Domnul Iisus i l-a dat mamei sale, și toți cei de față îl măreau pe Dumnezeu pentru această minune. Și moartea execută ordinul Stăpânului și îl părăsește pe fiu, pe tânăr.

Dar, eu aș pune o întrebare esențială: când plângem la înmormântare, pe cine plângem în realitate, pe cel care pleacă, sau pe cei care rămân? Păi, cel care pleacă a murit. E o lege, este singura noastră certitudine, moartea. De orice ne putem îndoi în aceasta viață numai de moarte nu. Și atunci dacă este singura certitudine, oricum trebuie să se întâmple mai curând sau mai târziu. Totuși, noi plângem pe mort, și mai degrabă îi plângem pe cei vii.

Când Mântuitorul Hristos se găsea pe drumul calvarului ducându-și în spinare Crucea, plin de sudoare și de sânge, zdrobit de bătăile cu bicele, obosit, femeile pe marginea drumului plângeau. Plângeau de mila lui. Era un Om care

ÎNCREDERE ȘI SPERANȚĂ

suferea. Auziseră de El, pe semne că era un criminal, dar și un criminal când suferă și se face milă de el. La care Mântuitorul le spune, din mers: „nu pe Mine să mă plângeți, fiice ale Ierusalimului, ci plângeți-vă pe voi, și pe copiii voștri”. Fiicele Ierusalimului reprezentau pe evreii care nu-L recunoscuseră pe Iisus și care de fapt îl ucideau. Plângi pe un păcătos care nu se pocăiește. Pe el trebuie să-l plângi, nu pe cel care merge la moarte, sau care a murit.

Dar, fără îndoială că, cei din cetate o plângeau pe femeia văduvă care rămăsese fără singurul ei copil, nădejdea ei, bucată ei de pâine. Cel care lucra să o întrețină și pe ea, și de-acum rămânea singură, poate în situația de a întinde mâna, de a cere de pomană, de a se umili, și deseori de a cere fără să i se dea nimic. Aceasta este o tristețe enormă. Și de mila unei asemenea femei plângi, nu se poate să nu plângi. Așadar dacă analizăm bine iubii mei, mai degrabă îi plângem pe cei care rămân

decât pe cel care a plecat. Noi, Biserica, nu plângem, ne rugăm, și ne rugăm pentru cel plecat, pentru cel mort. De ce? Pentru că nu știm precis unde se duce, și trebuie să-l însoțescă rugăciunile noastre. Voi reveni asupra acestei idei.

Acum vreau să merg mai departe și să spun: este întotdeauna moartea o nenorocire? Că n-o putem explica. De ce un om moare la 12 ani, un altul la 30, un altul la 90, la 110 ani? Și zicem „totul este în mâna lui Dumnezeu!”. Pentru că El știe ce face, în timp ce noi nu știm ce gândește El.

Dragii mei, noi ca fiii ai Bisericii și ca slujitori ai Bisericii, îi mângâiem pe cei vii, pe cei rămași. E datoria noastră să le alinăm durerea și să-i încurajăm. În același timp ne rugăm pentru cei morți. De ce? Pentru că nu știm unde se duc. Moartea în sine este o certitudine, dar ceea ce este dincolo de moarte rămâne un mister. Încă nu putem să răspundem de acum. Noi știm atât, că după moarte

sufletul merge fie în Rai fie în Iad, după viața pe care a dus-o. Dar rugăciunile noastre îl însoțesc și acolo, după moarte, pentru că rugăciunea nu are bariere. În fața rugăciunii nu există nicio poartă închisă sau încuiată. Ea străbate cerurile, ajunge la Dumnezeu, și cu Dumnezeu ajunge la persoana pentru care ne rugăm. De aceea iubiții mei, o speranță există și pentru cei care ajung în Iad, prin păcatele lor.

În „Infernul” lui Dante se spune, se povestește, că pe poarta Iadului există o inscripție: „lăsați aici orice speranță, voi cei ce intrați!”. Ei bine, în creștinismul nostru răsăritean aceste cuvinte sunt inexistente. Dimpotrivă, chiar când intri în Iad, tot trebuie să ai o speranță, este posibil să scapi, prin rugăciune! Pentru că în Iad se stă de la moartea insului și până la Judecata de Apoi. Este un spațiu de timp, pe care nu-l știm, nu-l putem estima cât este de lung, dar în acest timp rugăciunile Bisericii nu încetează pentru cel care se găsește chiar acolo în Iad, și o rază de lumină tot se deschide și pentru el, pentru ca la Judecata din Urmă, la Învierea cea de Obște, el să fie în bună parte curățit de păcatele lui prin rugăciunile celor ce s-au rugat pentru el, și bineînțeles dacă și el, în libertatea pe

care o are, le acceptă și le primește. Dacă nu le acceptă și spune „nu am nevoie de rugăciunile voastre”, va merge în focul veșnic și în întunericul cel mai dinafară. Dar dacă devine conștient, se scutură și-și capătă conștiința de sine, și a mântuirii lui, atunci este posibil să se mântuiască.

Iată deci, iubiții mei, îndemnul pe care ni-l dă Sfânta Scriptură din Evanghelia de astăzi. E normal și omeneste să plângem în fața morții, a fenomenului morții, să-i plângem pe cei morți, și să-i plângem pe cei ce au rămas, dar creștinismul ne îndeamnă să ne ridicăm ceva-ceva deasupra omenescului, și să nu plângem, să-l învingem prin credința noastră, atunci nu vom mai fi disperați în fața morții, ci vom fi dimpotrivă întremați și ne vom apropia de ea sau vom aștepta să se apropie cu mai multă seninătate, cu mai multă cumpănire, cu atât mai mult cu cât noi prin Biserică și prin Sfintele Taine suntem pregătiți și ne pregătim pentru ea.

Ultima pocăință și ultima împărtășanie este decisivă pentru un om, chiar dacă a dus o viață păcătoasă și nu s-a pocăit, cel puțin pe patul de moarte, dacă este conștient și este sincer, și se pocăiește sincer de viața pe care a dus-o, prin Sfânta Euharistie, care urmează pocăinței, este

posibilă mântuirea lui și pătrunderea lui în Rai. Iată ce imensă posibilitate ne oferă Biserica prin exemplul tâlharului de pe cruce de lângă Mântuitor. O viață întreagă trăise în păcate, omorase oameni, și în clipa în care își dă seama că lângă el pe cruce se găsește Fiul lui Dumnezeu îi spune: „pomenește-mă Doamne când vei veni în Împărăția Ta!”. La care Iisus a răspuns „adevăr îți spun: astăzi vei fi cu Mine în Rai”. Vedeți dumneavoastră cum poarta Raiului se deschide prin pocăința unui mare păcătos, cu atât mai mult pentru noi. De aceea dragii mei fiți încrezători, pentru că, chiar dacă credința noastră se clatină, chiar dacă știința noastră teologică este incompletă și șubredă, ne rămâne un mare dar al Sfântului Duh: speranța. Pe aceasta să n-o pierdeți niciodată!

De aceea, se spune, ne rugăm pentru cel care a murit „întru nădejdea vieții de veci”. Prin viața de veci de înțelege viața noastră de veci în Dumnezeu, alături de Iisus Hristos, în Rai. „A murit întru nădejdea vieții de veci”. De aceea iubiții mei, noi sperăm. În ce sperăm? Nu în dreptatea noastră, ci în mila lui Dumnezeu.

Mântuitorului Hristos i S-a făcut milă de femeia văduvă. Alte minuni le-a făcut pentru alte rațiuni, să-și demonstreze dumnezeirea pentru ca oamenii să creadă. Chiar învierea lui Lazar a fost demonstrativă în fața multor iudei, pe câtă vreme învierea fiului văduvei din Nain, care este arătată acolo în cea frumoasă frescă, iată mama în veșmânt vișiniu, îngenunchiată lângă patul mortului, și Iisus care se apropie pune mâna pe mort și poruncește să se ridice. Iisus Hristos, minunea aceasta a făcut-o din milă, că I-a fost milă de mama aceea nefericită, și I-a fost milă și de cei care îl plâneau pe mort.

De aceea, iubiții mei, între dreptate și milă, Dumnezeu este Cel care operează cu milă, că dacă ar fi după dreptate, ca la judecătorie, ca la tribunal, care dintre noi s-ar putea mântui? Nici sfinții, sfinții adevărați mor neliniștiți că nu se vor mântui. În clipa în care un sfânt își pierde această neliniște și este sigur că este sfânt, nu se va mântui, și va cădea fiindcă a intrat în cel mai mare păcat, al mândriei. Conștiința de propria ta perfecțiune te duce la mândrie. De aceea, încă o dată, speranța este una din cele trei virtuți teologice care vin de la Dumnezeu: credința, speranța, și iubirea. Chiar dacă vă pierdeți iubirea, chiar dacă șubreziți credința, păstrați-vă speranța, fiindcă tot de la Dumnezeu vine! ♦

IPS Bartolomeu Anania
Încredere și speranță
Predică la duminica a 20-a după Rusalii;
text parțial

Sfinții Preoți Mărturisitori **Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel**

Ioan din Galeș a fost hirotonit la București sau la Râmnic, în lipsa unui episcop ortodox în Transilvania. S-a numărat printre cei mai îndrăzneți apărători ai credinței ortodoxe, în fața oricăror încercări ale autorităților habsburgice de a impune unirea transilvănenilor cu Biserica Romei. În anul 1756 a fost arestat și dus în lanțuri la Sibiu. Împărăteasa Maria Terezia a dat ordin să fie dus în închisoarea cetății Deva, urmând să fie reținut acolo până la moarte, însă mai târziu a fost mutat în închisoarea de la Kufstein.

Moise Măcinic a fost unul din contestatarii unirii Mitropoliei Bălgradului (Albei Iulia) cu Biserica Romei, fiind, de aceea, socotit de Biserica Ortodoxă Română ca unul din apărătorii Ortodoxiei în Transilvania. Câteva știri despre viața sa pot fi desprinse dintr-o declarație pe care a dat-o el însuși în fața unei comisii de anchetă la Viena, în zilele de 14 și 15 aprilie 1752. Între altele, el declara că toți credincioșii din Sibiel l-au rugat, în urmă cu vreo 6 ani, să plece la București spre a fi hirotonit preot, ceea ce s-a și făcut, prin intermediul Mitropolitului Ungrovlahiei, Neofit Cretanul.

La scurt timp după hirotonie, episcopul rutean greco-catolic Manuil Olszavski

din Muncaci, trimis de autorități să cerceteze starea de spirit a credincioșilor ortodocși din Transilvania, constata că printre cei care se împotriveau unirii cu Biserica Romei se număra și „popa Măcinic din Sibiel”.

Preotul Mărturisitor Ioan din Galeș și-a sfârșit zilele, ca și preotul Moise Măcinic în feroasa temniță de la Kufstein, ambii jertfindu-și viața pentru credința ortodoxă, și câștigând pentru aceasta cununile muceniciei. La data de 20-21 iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea acestor sfinți. ♦

Sursa-basilica.ro

Poate cel mai mare pelerinaj din țară este cel din 14 octombrie la praznicul ocrotitoarei Moldovei, dar și al întregii Români, Sfânta Cuvioasă Parascheva. Din 1641 când Moldova întreagă a întâmpinat-o ca pe o împărăteasă, Cuvioasa Parascheva atrage mereu mulțime de pelerini, tineri și bătrâni, care își aduc necazurile la racla sfintei, sau care îi mulțumesc pentru harul pe care îl revarsă asupra credincioșilor ce i-au înălțat fierbinți rugăciuni în suferințele lor. Chiar și în timpul anului rândul la racla sfintei nu scade. **Vezi cu surprindere mulți tineri, mai ales studenți care vin la racla sfintei nu numai atunci când au nevoie, ci pentru că și-au făcut un obicei de a trece mereu pentru a se închina la sfintele moaște.**

Și anul acesta Sfânta Cuvioasă Parascheva ne-a chemat la ea

Ca și în alți ani, credincioșii parohiei Șerban Vodă au așteptat cu multă bucurie acest praznic pentru a se duce la Iași. Chiar dacă în ultimii ani cozile la Sfânta se întind pe kilometri lungime, chiar dacă vremea este ploioasă sau rece, cei care au fost măcar odată la praznicul Cuvioasei nu mai au odihnă dacă într-un an nu pot, din binecuvântate pricini, să ajungă la ea. Așa se face că anul acesta un grup de aproximativ 30 de enoriași ai Parohiei Șerban Vodă au plecat duminică 12 octombrie într-un pelerinaj organizat de agenția de turism a Patriarhiei Române, Basilica Travel. Alături de ei a fost și doamna Magdalena Pencea, cea care s-a ocupat de grupul nostru de pelerini. De aproximativ 20 de ani nu lipsește de la nici un praznic al Cuvioasei. Pentru că și ea a simțit minunile pe care le face Sfânta, aceasta ajutând-o de multe ori în necazuri, dar mai ales înlesnindu-i an de an pelerinajul la hram în ciuda tuturor opreliștilor. Ea este una din acele persoane care nu numai face orice pentru a fi de hram la Iași, dar nu pregetă să-i aducă pe cât mai mulți alături de ea: rude, prieteni, cunoștințe sau oameni care au nevoie de ajutorul și chiar minunile Cuvioasei Parascheva. De aceea, și anul acesta s-a străduit să aducă cât mai mulți pelerini la racla Sfintei, cu atât mai mult cu cât în acest an părintele paroh Dinu Pompiliu i-a propus să se ocupe de pelerinajul de la Iași.

Și astfel, enoriași care fuseseră de multe ori la hram sau credincioși care făceau pentru prima oară acest drum, au plecat să se închine celei mai dragi sfinte a poporului român. Drumul a fost ocrotit de Cuvioasa. Dar cel mai mare dar a fost acela că, odată ajunși în noapte la rândul de închinători la moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva și a Sfântului Domnitor Martir Constantin Brâncoveanu, au constatat

că la acea oră rândul era foarte mic, așteptarea durând ceva mai puțin de o oră și jumătate. „Incredibil!” au exclamat pelerinii pentru care în alți ani așteptarea la rând a durat până la 24 de ore în frig și umezeală. Dar la aceste cozi auzeai povestirile celor pe care Cuvioasa îi chemase ca și pe ei, și cărora li se întâmplaseră multe lucruri minunate legate de ea.

Și darurile pe care Sfânta le-a revărsat în acele zile peste pelerinii noștri nu s-au terminat aici. A doua zi, luni 13 octombrie au participat la sfințirea unei biserici cu hramul Dreptcredinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt, la care au slujit nouă ierarhi din țară și din străinătate, înconjurați de un sobor de 40 de preoți și diaconi. Protos în slujba Sfintei Liturghii a fost Înaltpreasfințitul Mitropolit Nicolae de Akhalkalaki și Kumurdo din Georgia. Această țară, în care de curând au ajuns și credincioși din parohia noastră, însoțiți de părintele Dinu Pompiliu, are ca ocrotitor pe Sfântul Mucenic Gheorghe. Și Voievodul Ștefan cel Mare avea mare evlavie la acest sfânt, steagul de luptă al oștirii acestuia avându-l pe Sfântul Gheorghe pe tron. Intrând în această biserică, care este o mică bijuterie arhitectonică, în primul moment te

uimește asemănarea picturii acestui lăcaș cu cea din biserica noastră, iar apoi te cuceresc scenele iconografice și catapeteasma deosebită.

Darcele care au încununat sărbătoarea Cuvioasei Parascheva, au fost slujba de priveghere din noaptea premergătoare hramului și Sfânta Liturghie din ziua de hram. Mai ales Sfânta Liturghie a adunat zeci de mii de oameni care au inundat efectiv curtea Catedralei Mitropolitane, bulevardul Ștefan cel Mare și Sfânt, dar și Parcul teatrului din apropiere. Soborul de ierarhi, preoți și diaconi au slujit afară, în lumina și căldura unei zile minunate de toamnă.

Astfel, cei care au ajuns anul acesta la Iași de praznicul Cuvioasei Parascheva au petrecut aproape trei zile de tihnă rugăciune, au luat parte la slujbe arhieresti pline de har, și au mulțumit cu multă evlavie Cuvioasei că i-a chemat și în acest an la ea și le-a umplut sufletele de bucurie.

Iar un pelerinaj în care ai cel mai mult folos duhovnicesc nu este acela în care ajungi la cât mai multe obiective, ci acela în care Îl simți cel mai aproape pe Dumnezeu și din care te întorci schimbat spiritual.

Ceea ce s-a întâmplat și cu pelerinii noștri! ♦

În data de 15 noiembrie biserica noastră sărbătorește hramul acestui mare sfânt al Bisericii, părintele Filocaliei românești, Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț. Rugăm fiecare familie să contribuie benevol pentru organizarea hramului, întrucât dorim să oferim pachete pentru oamenii nevoiași din parohia noastră. Și sunt mulți în ziua de azi. Din puținul dvs. pe care în multe rânduri l-ați oferit cu dragoste, dorim să aducem mângâiere cu ocazia acestei sărbători. Vă mulțumim pentru sprijinul acordat de fiecare dată bisericii noastre!

21 octombrie – Prăznuirea sfinților ardeleni mărturisitori

Sfântul Cuvios Mărturisitor Visarion

S-a născut în anul 1714 în Bosnia, din părinți creștini ortodocși, iubitori de Dumnezeu, pe nume Maxim și Maria. La vârsta de 18 ani, călătorește la Ierusalim pentru a se închina la Sfântul Mormânt, apoi s-a oprit la Mănăstirea „Sfântul Sava” unde s-a și tuns în monahism, primind numele de Visarion.

După un timp, a plecat în Slovenia, la Mănăstirea Pacra unde petrece șapte ani de zile ca ierodiacon, după care este ridicat și în treapta preoției. Trei ani mai târziu pleacă la Ierusalim, iar la întoarcere găsește românii ortodocși din Ardeal în situația în care erau obligați să treacă la uniație.

În ianuarie 1744 Cuviosul Visarion merge să apere ortodoxia în Ardeal, începând cu Deva, Orăștie, Alba Iulia, Săliște, până aproape de Sibiu. În drumul său, dintre Săliște și Sibiu, Cuviosul Visarion este arestat de către armata austriacă și dus la judecată la Viena. Aici este supus supliciilor, iar după aproape un an de chinuri Sfântul Cuvios Mărturisitor Visarion își dă sufletul în mâinile Mântuitorului Iisus Hristos.

Pentru aceasta, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat în februarie 1950, declarându-l „Sfânt mărturisitor”.

Sfântul Cuvios Mărturisitor Sofronie

S-a născut la sfârșitul secolului al XVIII-lea în comuna Cioara (azi Săliștea, județul Alba), din părinți binecredincioși pe nume Ioan și Oana. Tatăl său a fost preot în comuna Cioara între anii 1680 și 1720. La rândul său, Sofronie este hirotonit preot de mir, însă în anul 1754 soția sa moare. Rămânând văduv, lasă pe fiul său preot în Parohia Cioara și se duce la Mănăstirea Cozia unde intră în viața monahală.

În anul 1756 părăsește Mănăstirea Cozia și se întoarce la Cioara unde zidește un nou schit în codrul din Pășorul Cioarei, pe locul altui schit mai vechi, închinat Mănăstirii Cozia. În luna mai a anului 1757, primarul maghiar însoțit de alți 12 oameni au distrus schitul Cuviosului Sofronie, forțându-l pe acesta să se ascundă o vreme prin diferite sate. În toamna anului 1759, în fruntea mișcării antiuniatiste se găsea Cuviosul Sofronie de la Cioara, care umbla în satele din județul Hunedoara, cerând credincioșilor să alunge preoții uniți și

să rămână statornici în credința ortodoxă.

Datorită acestei acțiuni, în jurul praznicului Crăciunului din anul 1759, a fost arestat și închis la Bobâlna, lângă Orăștie. Este eliberat de către aproximativ 600 credincioși conduși de preotul Ioan din Săliște, iar de aici Cuviosul Sofronie se îndreaptă către Munții Apuseni unde continuă apărarea ortodoxiei în fața uniației. Prins din nou, a fost întemnițat la Abrud de unde scapă, din nou, cu ajutorul lui Dumnezeu. Începe o acțiune de organizarea a Bisericii Ortodoxe în Ardeal, ajungând astfel la Alba Iulia unde a convocat „sinodul” de la 14-18 februarie 1761. În astfel de împrejurări, împărăteasa Maria Tereza a recunoscut, în cele din urmă, cererile românilor, iar la 11 iunie 1761, cel dintâi Episcop Ortodox, Dionisie Novacovici ajungea în Biserica din Șcheii Brașovului. Cuviosul Sofronie a rămas în Argeș unde a și trecut la Domnul.

În ședința sinodală din 28 februarie 1950 Sfântul Cuvios Mărturisitor Sofronie a fost trecut în rândul cuviosilor mărturisitori, canonizarea solemnă având loc la Alba Iulia la 21 octombrie 1955.

Sfântul Mucenic Oprea

S-a născut în localitatea Săliște și mai este cunoscut și cu numele de Oprea Miclăuș. S-a înfățișat de cel puțin trei ori înaintea împărătesei Maria Tereza prezentând protestele românilor din Transilvania și cerând libertate pentru credința strămoșească.

Primul drum spre Viena l-a făcut în toamna anului 1748, fiind însoțit de Ioan Oancea din Făgăraș și cereau împărătesei libertate pentru „legea Răsăritului” și anume ca românii ortodocși din Ardeal să fie scutiți de persecuții și să li se îngăduie să păstreze credința lor ortodoxă. Al doilea drum la Viena a avut loc în toamna anului 1750, alături de alți cinci români, cu altă cerere prin care anunță că vor pleca din țară dacă nu li se oferă libertate pentru credință. A plecat din Viena însoțit de preotul Moise Măcinic din Sibiel și s-au oprit în Banat și au rămas acolo. Săliștenii au adus lui Oprea o nouă plângere, semnată de mulți credincioși, pentru a o prezenta împărătesei. Îndată ce au prezentat plângerea, Oprea Miclăuș, preotul Moise Măcinic și preotul Ioan din Galeș au fost prinși și condamnați la închisoare pe viață la Kufstein, în Munții Tirolului (Austria).

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a canonizat pe Sfântul Mucenic Oprea pe data de 21 octombrie 1955. ❖

Sursa-basilica.ro

Orarul Centrului Parohial pentru copii și tineret

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română - clasa a XII-a	Prof. Stănescu Doina
Marti	17 ³⁰ -19 ⁰⁰	Matematică - clasa a XII-a	Prof. Mocanu Galina
Miercuri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română - clasa a VIII-a	Prof. Popa Claudia
Joi	13 ³⁰ -15 ³⁰	Limba română / matem. clasa a IV-a	Prof. Ruscescu Georgeta
Joi	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Geografie - clasa a XII-a	Prof. Dobre Cristina
Joi	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Electronică - clasele V-XII	Ing. Petrică Stoenică
Vineri	09 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	Limba română - clasa a VIII-a	Prof. Tase Simona
Vineri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a	Prof. Stuparu Germina
Vineri	16 ⁰⁰ -17 ⁰⁰	Limba engleză - clasele III-IV	Prof. Turcsany Manolescu Daniela
Sâmbătă	15 ³⁰ -17 ³⁰	Matematică - clasele VII-VIII	Ing. Tomescu Paul

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică, 19 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri, 22 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri, 24 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă, 25 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților Vecernie
Duminică, 26 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatăului din ținutul Gherghesenilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie

În fiecare miercuri și vineri la ora 18,30 Părintele Paroh Dinu Pompiliu va prezenta o cateheză cu tematică din opera Sfântului Ioan Gură de Aur

Parohia Șerban Vodă a deschis un nou site pe care îl puteți accesa la adresa: www.parohiaserbanvoda.ro